

אודי בוכה

האם בכה אודי דיין כאשר צולמה תמונה זו בעת הלוויית אביו, או שמחה רק את הזיעה ממיצחו? לאור הדברים שכתב אודי על אביו השבוע קשה לענות על שאלה זאת. אבל של אסי דיין (משמאל) נראה כן.

אודי ואמא

שני בניו של דיין דבקו באמם, רות, שמשה דיין התייחס אליה בצורה מחפירה. בתמונה נראה אודי עם רות בעת מסיבה חברתית. בעיני אודי, רחל דיין היא פולשת והורסת המישפחה.

אודי השבוע

כפי שצולם בבית אחותו, יעל, בעין-הוד. אודי סירב לדבר אלא תמורת תשלום של אלפיים דולר, כמו אביו, משה דיין, שאה תאווה-הבצע שלו גינה אודי בדבריו.

לא בשיחות הפרטיות — לא הכחיש את תוכן דבריו על אביו.

גם חסידי המובהקים ביותר, שנשאלו על כך בפירוש (ראה מישראל-בזק, עמוד 33), לא העזו לנסות להפריך את הדברים. הם השתמשו מתשובה, או אישרו את הדברים, בבחינת שתיקה-הודאה.

זוהי הנקודה העיקרית — והנשכחת — של פרשת אודי דיין: כל מילה שאמר הבן על האב היתה אמת לאמיתה. היא אישרה, בדיעבד, את אלפי הגילויים שפירסם העולם הזה במרוצת השנים על משה דיין.

אך כאשר הדברים נאמרים עלידי מי שהיה קרוב ביותר לדיין, ושנחשב לבנו החביב עליו וכממשיך-דרכו במושב נהלל, יש בכך משמעות חמורה פי אלף.

הריגת-אב

סימלית

מי שמכיר את אודי דיין יודע כי דבריו אינם סתם נקמה על גישול מצוואה — אף כי אודי עצמו השתדל להציגם כך. הצוואה המזורה היתה, לכל היותר, הנפץ שפוצץ פיצצת-זמן, שתיקתה תקה בחזהו של אודי דיין מזה הרבה שנים. גם עיתוי הפירסום הוא מיקרי למדי. המחבר לא העמיד פנים כאילו כבר כתב ספר על אביו, וכי ערב פירסומו של הספר העניק לצהרון פרק לפירסום, כפי שנהוג בקרב סופרים המבקשים לפרסם את ספריהם ערב הופעתם.

הספר של אודי לא נכתב עדיין. לדברי ההקדמה, "זהו פרק מתוך סיפור... הנמ" צא בתהליך כתיבה". כלומר: הספר אינו קיים בשעה זו. הדברים שפורסמו נכתבו

אודי על משה דיין:

היו חביבות עליך בשל מיטבחן הנהללי.

כאשר נסעת מעבר-לים לפגוש את מלך מארוקו, הסתרת זהותך. עמדת מול הראי עם פיאח, חייכת ואמרת לעצמך כי זה ימכור טוב את הספר הבא. אבל מדוע לא התחפשת כאשר הלכת לפגוש תיירת בחזרה שבמלון?

אני בוחש בידי עשרות מאמרים שנכתבו בשיבחד, ומבין את כאבה של העיתונות. הם הרי איבדו מדור. ואילו אני מלקק את האצבעות וכותב לך: שכל דברי-השבח אינם אלא "דייסה" נמסה ונמוגה בצילם של שני מנדטים חיוורים שנפלו בחלקך בימך האחרונים.

אתה נסחפת באגדה על עצמך והאמנת שאתה לתמיד.

בעוד ימים ספורים יערך טכס גילוי-המצבה, עם הצלמים וכל השאר. אבל אותי מצבתו של משה דיין לא תסנוור! אני אכבד את האירוע בנוכחותי רק תמורת שליש מחצי עיזבונך! בכל-זאת ירשתי משהו מתכונותיך...

אולי יאמרו לי כי אוי לאב שככה יספידו בכורו. ואני אשיב אז: אבוי לבן שכזה היה אביו.

רדיפת הממון העבירה אותך על דעתך. אפילו בעת שחיך היו על סף דעיכה, תירגמת את הטיפול בגופך לכסף. בטרם עזבת את חדר-ההתאוששות, אחרי ניתוח הגידול הסרטני, כאשר סם-ההרדמה עדיין מתמוסס בדמך, מכרת לעיתון את חווייתך הקלינית. אילו יכולת, היית מוכר אף את מעיך לפי מטר רץ!

רוב ספריך עבי-הכרס הינם תרגום מילולי של מערכות-ישראל ללירות!

זונה סוג גימ"ל הקליטה אותך, ושחטה ממך דמי-שתיקה! בעל שנבגד התלונן עליך במיכתב (לדויד) בן-גוריון, וזה האחרון פתר אותך בטענה, ש"טובת-המדינה קודמת לכל". אבל עם אותו מוסר שהלכת למיטה, הלכת גם לחד-רי-מילחמה, מפני שגם ל"זקן" מותר לטעות.

דע לך שבארץ נאורה, כמו אנגליה, לא הייתי מסיים קורס מ"כים!

כשהיית נושא דברים — לא תמיד בהתנדבות — בארץ ומחוצה לה, תיבלת אותם בערגה גסטרונומית לחביתה של הכפר, כאילו קסבה, אולימפיה, בוז'ולה ושאר מיסעדות-היוקרה